

NOVA AKTIVNOST POHARALA POSLOVNI ZAGREB

PIŠE VIKTORIJA MACUKIĆ

SNIMA BRUNO KONJEVIĆ /CROPIX, MARKO MIŠČEVIĆ /CROPIX

Dok pijana škvadra još uvijek tetura po zagrebačkim ulicama, njoj zvuči budilica. Četiri je ujutro. Ustaje iz toplog kreveta, lagano se rašeteže i kuha kavu. Ispija čudni napitak za buđenje i pali računalo. Gleda Facebook da vidi jesu li se svi probudili. Kada ugleda zelene točkice pokraj svojih kolega, odmah joj je lakše. Svi su spremni. Uzima ruksak s odjećom i kreuće. Pravač parkiralište Bliznec. Ona je Dunja Bua Markičević, jedna od članova Udruge Pustolovno Rekreativnih Ideja - Gelender koji svake prve srijede u mjesecu trče jedinstvenu Gelender ligu - od parkirališta Bliznec do samog televizijskog tornja na Sljemenu.

Dunja je ligu počela trčati prije tri godine iako je prije toga prehodala rutu tisuću puta. Nije joj bilo lako - bila je spora, nosila je štapove i htjela je odustati na pola.

- Danas mi je smiješno kada vidim mjesto na kojem sam prvi put htjela odustati. Sada ga pretrčim za nekoliko minuta i to me veseli jer vidim koliko sam napredovala.

Otkrivanje entuzijazma

Vlasnica je agencije za odnose s javnošću, a trčanje joj samo pomaže da ostane fokusirana i puna ideja. Upravo zbog jutarnjeg trčanja ne dolazi nervozna na posao, a njezini kolege u tome je podržavaju. Nekada čak i previše.

- Kad sam živčana, kažu mi 'daj odi trčati' jer znaju da je to moj ispušni ventil, ali i vjetar u leđa koji me tjera da budem još bolja. Što više trčim, to sam efikasnija - smije se.

Ona ne kasni na posao zbog Gelendera. Štoviše, vrati se kući oko sedam sati, popije još jednu kavu, zapali cigaretu i ima dva sata da se spremi za novi radni dan. Kada trči maratone ili Mrak kombinaciju, uzme slobodan dan da bi izdržala taj tempo.

Gelender joj je još uvijek izazov, ali najviše voli trčati maratone iako nikada nije sanjala da će upravo ona biti jedna od "onih atletskih tipova koji to rade". Godine 2001. nije bila strastvena trkačica i išla je na put u New York. Baš u vrijeme kada se održavao popularni njujorski maraton. U avionu je susrela sunarodnjaka koji je išao trčati.

- To mi je bilo prečudno. Mislila sam si, pa koliki atleta moraš biti da to možeš izdržati. Smatrala sam da je to najveći vrhunac koji možeš postići u životu. A vidi me sad.

Trčanje joj je jednostavno postalo zadovoljstvo, hobi i ljubav.

Kako bi smo otkrili barem djelić Dunjina entuzijazma, odlučili smo se i mi probuditi kad cijeli Zagreb još spava i dočekati zoru na Sljemenu. Nije bilo lako ustati, ali uspjeli smo doći do startne točke, parkirališta Bliznec.

5 i 15 ujutro, a parkiralište je krato. Iz šume se vide svjetla kao goleme krijesnice, a ispred nas masa ljudi u trenirkama. Razgibavaju se, smiju i trpaju svoje ruksake u jedini automobil koji će ih dočekati na samom vrhu Sljeme. Svi nas ljubazno pozdravljaju misleći da smo neki od pridošlića koji će s njima trčati po stazi Gips. Razuvjerali smo ih, shvatili su da ipak nećemo skinuti svoje rukavice i šalove, ali ni to ih nije spriječilo da nas veselo nagovaraju da krenemo u utrku s njima.

- Kad ste se već probudili tako rano, bio bi red da otrčite utrku - bio im je najjači argument.

Ali ipak se nismo dali nagovoriti.

Prvi pobjednik

Čim je Vedran Sabljčić, predsjednik udruge, označio start, krenuli su i napravili gužvu na početku staze. Inače jutarnju Gelender ligu trči najviše pedesetak ljudi, a u srijedu ih je bilo 72. Tomo Vlainić našao se nakon utrke i rekao da je izgubio minutu i pol zbog uskog grla na startu.

A na Sljemenu, najvišem vrhu Medvednice na 1035 metara nadmorske visine, prava zima. Vjetar prolazi kroz kosti, a gusti oblaci iznad nas. Mrkli mrak i tišina. S nama je i Vedrana Maršić iz Pule koja nije trčala zbog ozljede. Ona je danas zadužena za pisanje rezultata. Tek što je izvadila papir i olovku, svjetlo se pojavilo iznad nas. To je bio 25-godišnji Viktor Sarić iz Zagreba, pobjednik prve ovogodišnje Gelender utrke.

- Jesi se uspio izgubiti? - pita ga Vedrana.

- Ma skoro. Tek četvrti put trčim ovu utrku i još ne poznajem dobro stazu, pogotovo po mraku. Tako da trčim, a kada ne znam kuda bih krenuo, Andraž mi viče kojim smjerom trebam ići - smije se uspuhani pobjednik.

Drugi je utrku završio upravo 28-godišnji slovenac Andraž Hriber iz Krškog. On stazu zna pa iako živi i radi s druge strane granice, sljemenske staze poznaje kao svoj dlan. Obožava trčati po Sljemenu i daljina ga ne sprečava da ujutro dođe, otrči do vrha i vrati se na posao u Krško.

Mjerenje vremena

- Prekrasno mi je što se ovoliko ljudi može skupiti tako rano. Inače se budim rano i trčim, ali ovo mi je odlično jer se uz rekreaciju stignemo i družiti - govori Andraž.

Vrijeme utrke mjere individualno, svako za sebe. Nitko ne vara jer ih veže međusobno povjerenje, a naposlijetku bi takav prevario samo sebe jer se za pobjedu ne dobiva nagrada već samo zadovoljstvo i čestitke ostalih. Svatko voli pobjediti, ali bitno im je ostvariti osobni cilj, koji svaki put može biti drukčiji.

Tako je pobjednik utrke zaboravio sat i brojao 30 sekundi dok nije došao drugoplasirani te od njegova rezultata oduzeo vrijeme čekanja.

**Brzinski
ekskluziv
Nedjeljnog
Jutarnjeg**

'CIJELE DANE TRČIMO PO MEDVEDNICI PA NEMAMO KAD ZARAĐIVATI MILIJUNE!'

Dok pijanci još teturaju gradom, ovi ljudi trče Gelender ligu: A svake prve srijede u mjesecu se utrkuju do Sljemena, a zatim odlaze na posao

Obično se u rano jutro na parkingu ispod Medvednice okupi pedesetak ljudi, no na prvoj ovogodišnjoj utrci ih je bilo 72, što je stvorilo gužvu

Najstariji član lige ima 60 godina, a pobjednik prve utrke ove godine, Viktor Sarić, do cilja je dotrčao za 39 minuta

Postoji i popodnevna liga Mrak kombinacija, ali ona se uvijek odvija na drugoj stazi i zahtijeva puno veću spremnost i dobru sposobnost orijentiranja u prostoru. Odradi se start i cilj, a na pojedinca je da nađe najbrži i najbolji put od točke A do točke B, koristeći zadane staze. Mrak kombinacija ima 8 kola, traje 6 tjedana, svake srijede u siječnju, a završava 8. veljače.

- Mrak kombinacija je definitivno najluda liga u Hrvata - kaže pobjednik prve utrke Viktor.

Liga cijele godine

Iako ovu ligu trče uglavnom Zagrepčani, druga nije orijentirana samo na Sljeme, već postoji i Treking liga. Treking liga održava se na raznim lokacijama diljem Hrvatske pa su tako pustolovi već pretrčali Risnjak, Velebit, Učku, ali i neke otoke poput Cres, Mljet i Krka.

- Otoci su izazov. Čini se je jednostavno, ali otočno kamenje probija i najčvršće tenisice. - kaže Žana Rajić, koja svoje trenutke na Sljemenu ne bi dala ni za što na svijetu. Dodaje da nema ljepšeg osjećaja nego kada zadovoljna stigne na cilj i kad crveno nebo prati dok se spušta. Loše raspoloženje, umor te neispavanost nestaju s prvim pogledom na tek probudeni Zagreb - tvrdi.

Mladom pobjedniku ni to nije bio dovoljno dobar motiv da se lakše probudi pa su mu prijatelji iz udruge odali tajnu.

- Rekli su mi da budilicu stavim što dalje od kreveta pa sam primoren ustati da bih ugasio taj zvuk. A kad sam već na nogama... - kaže Viktor.

Buđenje nije problem najstarijem članu Borisu Paju, koji sa svojih 60 godina i dalje trči uz bok mladim kolegama. Njegov primjer slijedi i 51-godišnji Nikola Slovic, koji je u prošlom kolu bio pobjednik, a u srijedu je utrku završio na četvrtom mjestu unatoč ozljedi lista.

- Struktura ljudi je šarolika. Svega se može naći u našoj ligi - šali se Vedran.

Ističe da ljudi dolaze u tu ligu jer ona kontinuirano traje cijelu godinu, ali najviše zato što vole trčati i zato što vole Sljeme. A da nema lige i trčanja, možda se nikada ne bi upoznali. ●

